

Mese a szubjektív autóbuszos városnézésről 📖

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy szegényember. Volt neki két lánya. Történt egyszer, hogy a székesfővárosban őszi fesztivált rendeztek mindenféle válogatott programokkal. Volt ott zene, tánc, csepűragók, irodalmi városnéző buszos túrák. Hírét vette ennek a szegényember kisebbik lánya. Egy életem, egy halálom, ezt az időutazást **Eörsi Istvánnal** én kipróbálom! – mondta. Nosza, meg is ragadta a telefont, hogy megtudja, miféle próbákat kell teljesítenie annak, aki el akarja nyerni a részvétel jogát. Semmiség, a helyszínen válthatók jegyek, mondta egy hang az éterben. Csak időben érkezzen, mert a helyek korlátozottak! Nosza, felkerekedett a szegényember kisebbik lánya, egy kerek órával az indulás előtt a Múcsarnok melletti parkolóban tanácstalankodott. Állt ott busz, szép számmal, ám egyikük sem az áhított program miatt. Sebaj, gondolta a szegényember kisebbik lánya, útbaigazítást kérünk valakitől. Úgy is tett. Illően köszöntötte az épület jegyárúsát, majd tudakozódott a városnéző buszról. De jaj, nem szólította öreganyámnak az egyébként igen kedves hölgyet, így nem is kapott segítséget. A néninek halvány fogalma sem volt arról, mit beszél a lány. Sebaj, majd segít valaki más! Az idő tellett-múlt, a remény egyre fogyatkozott. Senki nem hallotta hírét a busznak. Igen nekikeseredett a szegényember kisebbik lánya: most már sosem fog ő **Eörsi Istvánnal** várost nézni? Ekkor azonban megpillantott egy kisebb csoportot. Csupa jóra való ember állt ott, egyikük kezében nagy fehér esernyő a fesztivál emblémájával. No, ő már csak tud segíteni – gondolta a szegényember kisebbik lánya. A jegyek azonban nem a paraplés apónál, hanem egy kardigános tündérnél voltak, aki azonban csak a hátát mutatta a lány felé, és folyamatosan beszélt egy ördögi szerkentyűn, melyet a fülére szorított. Nem akart hallgatózni a lány (nem olyan családból származik!), de megütötte a fülét, hogy a tündér egy láthatatlan embertől azt tudakolja, hogy akkor hány jegy kell neki. A kezében tartott borítékokat is, rajtuk nevekkal. Csodálkozott a szegényember kisebbik lánya: másoknak hogyan sikerült, ami neki nem? Talán levágták a sárkány fejét? Vagy ismerik a varázsigét, amit meghall a tündér? Mert a lányra ügyet sem vetett, aki pedig minden lehetséges módon próbálta felhívni magára a figyelmet. Végül a

tündér hétmérföldes csizmájában ott termett a busznál,
ami időközben begördült a parkolóba, és a szerencsés
kiválasztottakkal együtt elfoglalta rajta méltó helyét.
Nekikeseredett a szegényember kisebbik lánya, hogy így
túljártak az eszén. Bánatában leült egy padra, és élvezte
az ősz talán utolsó cirógató napsütését.
Itt a vége, fuss el véle!

Kuklai Kata